

„Naše světlo před lidmi“

Hošťálková 6. 2. 2022

Písně: 622, 33, 399, 358, 384

Čtení z Písma: 1.ep. Janova 1; Žalm 36, 8. 10 - 11

Text kázání: ev. Matouše 5, 14 - 16

Milí bratři a sestry,

to slavné povolání, kterým jsme Ježíšem Kristem povoláni i my zní: **„Vy jste světlo světa!“** Boží vůlí je, aby se lidé odvrátili od všeho toho, co je možné označit názvem temnot a hříšné scestí a pouštěli se cestou za světlem a ve světle. Boží vůlí je, aby ze sebe lidé setřáslí chmurné myšlení a prohlédli ze své slepoty. Tento Boží záměr se však nedá uskutečňovat jen pouhými slovy, vyhlášením nějaké deklarace, dá se uskutečňovat jen skrze ty, kteří patří Bohu. To pak lidem otevírá oči a i oni poznávají, kým Bůh opravdu je a jaká je jeho vůle.

A tak ty, které Ježíš Kristus povolává za své učedníky, povolává zároveň k tomu, aby byli ostatním lidem **světlem**. To ovšem není jen výsada a pocta, je to zároveň velká odpovědnost vložená na Kristova následovníka. Jestliže nám Ježíš Kristus říká: **„Vy jste světlo světa“**, pak jakoby tím zároveň říkal: *„Svět je plný temnoty a temnota v něm uplatňuje svou vládu“*. Kdykoli o ní Kristus mluvil, myslel tím na zlo, které naplňuje lidské srdce a vychází z něj, na zlo, které lidem ubližuje a kterým si lidé ubližují. Myslel tím na všecko, čím se lidé proviňují proti pravdě a lásce, čím si vzájemně ztrpčují život. Myslel tím na naši lidskou tvrdost, na všechno nepřátelství, které světem prostupuje, myslel tím na všecko rafinovanost lidského rozumu, s níž člověk na člověka vymýšlí zlé, aby svého bližního alespoň pokořil, nebo jej zneužil ke svému prospěchu a ke svým ziskovým zájmům. Myslel tím na všechnu nemravnost, které lidé zaprodávají svá těla i srdce, na bohatství jedněch a bídu druhých, na scestí lidí, kteří jsou ponecháni sami sobě.

On sám - Ježíš Kristus - však přišel na svět jako světlo. Temnoty našeho světa poznal dokonale a poznal i to, že *„lidé více milují tmou než světlo“*. Být tedy na tomto světě světlem, to není nic lehkého. Znamená to vstoupit do temnot tohoto světa, postavit se proti nim, utkávat se s nimi a přemáhat je světlem. Bez světla nemůže být tomuto světu nijak pomozeno. Tak jako vyhaslé slunce by znamenalo konec světa, stejně tak by jej přivedla k jeho konci i vyhaslá pravda, spravedlnost, láska a milosrdenství. Dříve se lidé Boha více báli, nebo jej více respektovali; obávali se toho, že Bůh se světem pro jeho nepravost skoncuje, třeba nějakou přírodní katastrofou nebo nějakým katastrofickým kosmickým děním. Dnes se naopak my lidé nebojíme Boha, ale bojíme se sami sebe, bojíme se toho, že s tímto světem nakonec zatočí a skoncuje člověk sám.

A tak toto Ježíšovo poslání stávat se světlem tomuto světu neznělo snad v žádné době tak naléhavě, jako zní dnes. Ježíš Kristus náš Pán se na nás obrací jako na své učedníky a říká nám: **„Vy jste světlo světa.“** V pokračujícím výkladu však jakoby Kristus objasňoval, k čemu všemu nás zavazuje to, jestliže jsme se stali nositeli jeho světla: **„Město ležící na hoře nemůže být skryto. Ani nerozsvěcují svíci, aby ji postavili pod nádobu, ale na svícen.“**

To první, čeho si zde máme všimnout je ono vyvýšení světla. Ať se už jedná o „*město ležící na hoře*“, nebo „*svíce postavenou na svícen*“, vždy to znamená, že světlo musí své okolí převyšovat. A jestliže nám Kristus říká: „**Vy jste světlo světa**“, zároveň nám tím tedy říká, že musíme své okolí převyšovat. Tuto zvláštní vysokou úroveň nám ukládá za naši nejpřednější povinnost. Všichni dobře víme, kam tímto slovem Pán Ježíš míří a v čem máme své okolí převyšovat. Jistě to neznámá, že bychom se měli povyšovat nad ostatní, nebo někým dokonce pohrdat. Znamená to ale, že život každého z nás by měl být jasnější, zářivější, čistší a spravedlivější než životy ostatních.

Znamená to také, že máme vůči sobě uplatňovat tu nejpřísnější měřítko, že bojovat proti všemu zlému máme především u sebe - proti všemu, co by mohlo ono Kristovo světlo, které máme světu nést, zatemnit nebo uhasit. Znamená to, že se nesmíme nechat strhnout svým okolím, špatným příkladem ani přizpůsobivými ohledy na druhé týkalo-li by se to hodnot, ze kterých vyrůstá a na kterých stojí naše víra. I když nás leccos tlačí a strhává dolů, nikdy nesmíme ztratit ze zřetele ten cíl, kterým je právě ono „*město ležící na hoře*“. Musíme stát výše než ostatní lidé - týká se to mravních hodnot. Nemůže nám být lhostejné, jak žijeme. Nesmíme usilovat jen o „*pokrm a oděv*“ a s tím se spokojit. Jsou ještě mnohem větší a vyšší věci, které si lidé nemohou opatřit svou prací, ani si je koupit za peníze.

Lidé u nás mají dnes většinou dostatek všeho - a přece často jim toho ke spokojenosti a štěstí tolik chybí. Těžko snáší jeden druhého, nedovedou si být věrní, rozvádějí se, zanedbávají své povinnosti vůči dětem, vynakládají často své peníze špatným směrem - na špatné, ano, nečisté věci. Zdá se, že to jde s člověkem dnes skutečně nějak z kopce. Vysoká úroveň je jen tam, kde se člověk dává do služeb světla, kde se vymaňuje ze žádostí těla a moci vášní. Nepřestávejme, bratři a sestry, usilovat o věci čisté, ano, Boží, abychom byli skutečně na výši a mohli být nazýváni „*děťmi světla*“.

Kristovo poslání být světlem nás vede také k tomu, abychom **toto světlo zjevovali svému okolí**. „***Město ležící na hoře nemůže být skryto. Ani svíce, která se zapálí, se nepostaví pod nějakou nádobu, ale na svícen, aby svítila všem, kteří jsou v domě. Tak sviť vaše světlo před lidmi...***“ To tedy znamená, že světlo tu není samo pro sebe, ale že tady je jako to, které svým svitem slouží (vzpomeňme na Karafiátovy Broučky). Pravá hodnota světla je v tom, že svítí ve tmách. Nemáme toto světlo sami v sobě všelijak tutlat, skrývat a žít sami sobě nebo jen svému nejbližšímu okruhu lidí. Nemáme se chtít od druhých izolovat a uzavírat se před nimi do svých soukromí. Lidé se v nás mají se světlem setkávat, má je uchvacovat jas našeho života, jímat je svou krásou, strhávat svým příkladem. Kdo chce být světlem jenom sám sobě a sám pro sebe, ten vlastně neudělal nic jiného, než že postavil svíci „*pod nádobu*“. Kdo Krista před lidmi ukryvá a myslí si, že si vystačí s Kristem jen ve svém srdci, ten světlo zmařil, protože přestal být světlem světu, a chce toto světlo mít jen sám pro sebe.

Toto světlo nejsou jen nějaké naše dobré vlastnosti, naše dobrá povaha nebo kouzlo naší osobnosti. Lidé z nás nemají nabývat dojmu, že to, co z nás vyzařuje, je jen nějaká naše záře. Musí za tímto námi vyzařovaným světlem jasně rozpoznat Toho, který ono světlo v našem životě rozsvítil. Musí poznávat, že taková, jací jsme, nejsme sami ze sebe, ale že to je dílo Ježíše Krista při nás. Jsme dnes ve velikém pokušení stavět onu příslovečnou svíci pod nádobu. Neslevíme třeba nic ze svých zásad a ze svého dobrého chování, ale utvrzujeme je v dojmu, že to je naše vlastní dílo a ne dílo Ježíše Krista v nás. Takto nikomu nemůžeme pomoci, protože my sami

světlo v jejich srdcích rozsvítit nedovedeme a nemůžeme. To může jedině Kristus, a právě to zůstáváme svým bližním dlužni. Nestydíme se za Krista v našem světě, vždyť právě On je tím pravým **světlem života**.

A ještě: co že vlastně je to světlo? Pán Ježíš říká: „**Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky...**“ Tím světlem je celý náš život se všemi radostnými i neradostnými okamžiky, celý život ve svém běhu a šíři - naše počínání, rozhodování a především náš vztah k ostatním lidem. Dobré činy nejsou jenom ty, které děláme sami sobě a pro sebe, které vtiskují dobrou pečeť našemu životu, ale jsou to všechny činy, které se jakkoli dotýkají našich bližních. Nestačí tedy jen svatě mluvit, ale též svatě žít. Lidé od nás nesmějí slyšet jen krásná slova, ale mají na nás samotných něco krásného vidět. Bez dobrého činu se stává i sebekrásnější slovo bezmocné a bezcenné.

Ježíšovo světlo vnášíme do světa jedině skrze upřímný a opravdově žitý křesťanský život. Ono pomocné a uzdravující slovo musí být zakotveno ve skutečném činu lásky, pomoci, upřímnosti. Jen skrze takovýto náš život se tomuto světu dostane to požehnání, které nám Kristus dává svým evangeliem. Smyslem našeho křesťanského života je to, abychom jiné lidi upomínali na Boha, abychom jim zjevovali Boží dobrotu, svatost a spravedlnost. Pak se už v žádné situaci našeho života nebudeme ptát, proč jsme vlastně na světě. Jsme zde proto, abychom odkazovali lidi k Pánu Bohu - tedy: od svého zdraví, svého štěstí, ale také i od své nemoci i svého utrpení k laskavému a milosrdnému Bohu. Kdo pohnul alespoň jediného člověka k tomu, aby se k Bohu obrátil ve svém děkování a chvále, ten nežil nadarmo.

„Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky a slaví vašeho Otce, který je v nebesích.“

Amen.